

ΕΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννιάξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρής άς πλέξη.

Δέκα και τέσσαρες του άκευρότου,
μυνης τά μέλιστα σαχλού και κρούου.

**"Ένα χέρι μυστικό,
λαίμαργο κι' άρπακτικό.**

Σ' άκουσαν πολλοί, Λεβίση, δυνατά να τους τό λές
πως σαν έβγη μές 'στη μέση μιά ρεμούλ' απ' τής πολλιάς,
ξυπροβάλλει μιά χερουκλα και σκεπάζει την άμακκ
κι' όλα μαζί τά κάνει πλάκκα.

Σ' άκουσαν πολλοί, Λεβίση, να τά λές αυτά 'στό βήμα
και τους έκανε κιά σχήμα
για να δείξης πως τό χέρι, που σκεπάζει την ρεμούλα,
είναι χέρι τερστιού κι' 'Εκατόγχιρος Μπαμπούλα.

Σ' άκουσαν πολλοί, Ναυτίτες, κι' είπαν ολοι των : ατί χίρα !
όπου πές έμπρός την βλέπεις, είν' 'έδώ και θθάνει πέρα,
κι' όπου πέτρα και μαντύλι
οίξου και τόν κύρ Βασίλη.

Παναγιά μου τί χερουκλα, που δέν έχει τελιωμό,
μιά χερουκλα, που ξεραίνει κάθε ρόδο και χυμό,
μιά χερουκλα, που την φτώχεια με τά νύχτα της την σφίγγει,
μιά χερουκλα, που γυρεύει και 'στη μύγια νάβρη ζύγκι.

Μιά χερουκλα, που τεντώνει κάθε δάκτυλο νυχάτο
κι' ένα στόμα δέν άνοίγει να τής 'πή: « χερουκλα κάτω »,
μιά χερουκλα, που μουντζώνει και πολλοί πηδούν σιμά της
να δαχθούν έκίνοι πρώτοι τό μεγάλο μούντζωμα της.

Μιά χερουκλα σαν βελούδο και με δέρμα σαν παιδιού,
που παγώνει 'στην άφή της όπως σ' άγγιγμα φιδιού,
μιά χερουκλα, που φοβίζει και την φτώχεια την 'δικιά μου,
και κλειδώνει τό σουρτούκο, τό γελικό, τό βρακι μου.

Μιά χερουκλα τίλος πάντων, που σέ σιχίζει σαν σέ δραξή,
που τής λυπάει μεγαλώνει και μικραίνει τής χαράς,
έως όπου μιάν ήμέρα και για τούτη να χαράξω
του Βαλτάσασαρ ή χερουκλα τό Θ ε κ ι λ Μ α ν ε ς Φ α ρ ε ς.

"Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των άρχαιοτάτων.

Εις τό πεντακόσα κι' έβδομήντα βάλε,
και των πυθμενίων την ρεμούλα ψάλε.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

(Ο Φασουλής κι' ο Περικλής, οι δύο χαντακωμένοι,
συνομιλούν μετά σπουδής κανόνα πορτωμένοι.)

Π. — Μά δέν μου λές, βρή Φασουλή, που 'βρήκες τό κανόνι ;
Φ. — Άμμα και σύ ;

Π. — Μή μ' έρωτώς να μη σι κάνω σκόνη.
Φ. — Τό 'πέρ' από τόν Ναύσταθμο, βρή Περικλή ψωρίτη,
και θά τό στήσω σπήτι,
να μη ζυγώνη δανειστής, μπακάλης ή ψωμάς,
και θίλου πληρωμάς.

Κι' ο Ναύσταθμος σαν Κίρκυρα κατήντησ' έλευθέρα
και μόνος ή με συντροφιά πηγαίνεις έκεί πέρα,
και μπαίνεις σαν 'στό σπήτι σου χωρίς κανείς σκοπής
να σ' έρωτώς με σοβαρό πόθεν και που κιά πως.

Μπαίνεις λοιπόν 'στόν Ναύσταθμο μονάχος, μπαχλιθάνη,
κι' άρχίζεις τό σερβάνι,
και όός του βόλατις φέρνεις
κι' ό,τι σ' άρίσει πίνεις.

Θέλεις μιά βίδα,
θέλεις πρίονι,
θέλεις οβίδι,
θέλεις κανόνι ;

Θέλεις τορπιλλας
τρομακτικαίς,
ή κι' άλλαις ολαις
έκρηκτικαίς ;

"Ο,τι σ' άρίσει, Περικλή, τό πίνεις φανερά
και φεύγει μιά χαρά,
και Ναύσταθμο τό σπήτι σου με τόν καιρό τό κάνεις
άνευ μικρής δαπάνης.

'Άλλου να μπηξεί σ' ο Ναύσταθμο μονάχος, Περικλέτο,
οι στέλλουν 'στό μουσκέτο,

ἀλλ' ἰδὼ πέρα, πού τὸ πᾶν διάκρισις κί' εὐγένεια,
 σουφρόνεις τῆς ὀδίδος σου, σουφρόνεις τὰ πυθμένα,
 χωρίς κανεὶς νὰ εἰ κυττάξῃ
 κί' ἂν σὲ κυττάξῃ δὴν ῥωτᾷ.

Ἄποισιν Συνταγματικὸν κί' ἑλευθέρων Βασιλείων,
 πού σέρνεις τὰ μαλλιά σου...

ἄρπάζεις τὸ πυθμίνον, ἄρπάζεις τὸν δακτύλιον,
 καὶ πᾶς εἰς τὴν δουλειά σου.

Κτῆμα κινῶν, βρὶ Περικλῆ, κί' ὁ Ναύσταθμος κί' ὁ στόλος,
 ὁ πλοῦτος ὁ δημόσιος εἶναι ἴδικός μας ἔλος,
 καὶ τὸν φέρει πού πληρώνεις
 ἴστα Τραμία τῆς πατρίδος,
 ὅταν θέλῃς τὸν σουφρόνεις
 κᾶν εἰς χρῆμα κᾶν εἰς εἶδος.

Μακάριος ὁ Βασιλεὺς, ὅπου εἰ τίποτε κράτος
 παχαίνει κοτσονάτος,
 καὶ μὴ τὰ Διαγγίγματα τῆς ὄρας του παρῶ...

μακάριος ὁ Θεόδωρῆ, ὅπου τὸ κυβερνᾷ,
 οὐχ ἦτταν τρεῖς μακάριοι καὶ εἰς εἰ πατριῶται,
 πού μήτε νόμος ἀγραφος σὰς σκεῖται καὶ γραμμίνος,
 κί' ὀδίδος καὶ πυθμένα καὶ δακτυλίου τῶτε
 κί' μίνουιν πίντε δακτύλα ἴστο βάθος τοῦ πυθμίνος.

Μακάριοι κί' ἱερίνοι,
 πού δὴν ἴσαν κτήνη,
 κί' ἔκλεψαν μὲν ὀδίδος
 γιὰ τὴν φτωχὴ πατριδα.

Μακάριοι καὶ τούτοι
 κί' ἔλο τὸ σκυλόλογι,
 πού μὴ τὴν ρούκτα τῶραι
 τοῦ κράτους τὸ μπαρούτι.

Ἄμως μακάριος κί' αὐτός, πού τὴν κλεψιά κυττάζει
 καὶ τιμουδὶά δὴν βγάξει,

οὐ μὴν μακάριος κί' ἰγὼ καὶ σὺ, βρὶ κουφαρῶν,
 πού ἴπῃεις εἰς τὸν Ναύσταθμον κί' ἴπῃεις τὸ κανόνι,
 καὶ κάθισαι, βρὶ Περικλῆ, ἴστη μπουκα του καββάλα
 νὰ ψάλλω ἴθνηκούς σκούπους κί' ὀνειρατα μεγάλα.

Π. — Στρατόπεδο κουρδίζεται ... ἴεις το, πουλί μου, πῆς το...

τοῦ Βασιλεὺς τὸ ἴπρωταξαι μεγάλο μακρίστο.

Στρατόπεδο κουρδίζεται, βροντῆ κί' ἀναμπουμπούλα,
 καὶ τριγυρᾷ ἴστον Ναύσταθμον Ρωμαϊκῆ ρεμουλά,
 πέρνει καὶ τὰ πυθμένα, πέρνει καὶ τῆς ὀδίδος,
 καὶ γύνει ἴστο Ρωμαϊκὸν παρηγορητικὸν κί' ἱλιπίδες.

Νὰ καὶ πρὶκιά Βασιλικὰ καὶ ἴστη Βουλὴ νυκτερίνα,
 χροταίνουιν τὰ Παλάτια μας, πεινοῖν τὰ ψυροκάλυβα,
 καὶ μίς' ἀπὸ τὸν Ναύσταθμον πουλῶνε τὰ μαδίρινα,
 πουλῶνε καὶ τὸ σῆστρο, πουλῶνε καὶ τὸν χάλυβα.

Φ. — Στρατόπεδο κουρδίζεται τρικουβερτο ἴστη Θῆβα
 κί' ἡ δῶξαις πᾶνε σίβη,

στρατόπεδο κουρδίζεται σὲ τούτο τὸ ρημάδι
 κί' ἦταν Δευτέρα βράδυ,

σὴν ἔγινε μίς' ἴστη Βουλὴ γιὰ τῆς ὀδίδος εἴστα
 κί' τοῦ Σκυλοῦδῃ φῶναξαν εἴ τις τα, Σκυλοῦδῃ, πῆς τα. »

Κί' ὁ καπετάνιος Νικολὸς μὴ μὴ ἴστο βῆμα ἀνίβη
 καὶ τίποτε ρητορείου:

« Τὸν Ναύσταθμον τὸν ἴρῃαξαι ρεμουλά τόσα χρόνινα
 καὶ θαῦμα πῶς ἀπίμειναν καὶ μερικὰ κανόνια,
 ἰδὼ τὸ κράτος εὐσώσιμο κονταῖναι βουρτάρη
 καὶ τώρα σῆς ἔμπησατε κί' ἴπῃρατε χαμπάρι;

Ἐδῶ καθίνεις ἀπορεῖ
 πῶς βίδα ἔρισκεται γερῆ,

πῶς εἰμειναν καὶ κάρβουνα νὰ δῶσω ἴστην ἀρμάδα

σὴν ἴσῃαξαι ἴστο Φάληρον μίαν ἑβδομάδα,
 καὶ σῆμερα σὺ ἴσῃαξαι, Σκυλοῦδῃ μπουνοτάλα,
 τὸν καπετάνιο Νικολὸ νὰ βάλῃ σὲ μπιλα,
 κί' ἴπρωβαλε τὸ μούτρο σου χωρίς καμμὰ ἴτροπῆ
 γιὰ βαμβυκοπυριτίδες κί' ὀδίδος νὰ μὰς ἴπῃ ; »

Ἐγὼ λίσσα κί' ἔγινε μόλα,
 πῆς τα, καπετάν Νικολά,
 μὴ τὴν πρώτη σου φωνή . . .
 μᾶϊνα παντὰ καὶ φλόκιο,
 πῆς τα καὶ τοῦ Στεφανῆ,
 πῆς τα καὶ τοῦ Θεοτόκη.

Ἐδῶ δὴν σκεῖσαι γιὰλό
 καὶ μήτε φουσκοθαλασσά,
 ἴμπερς εἰ εἶσαι, Νικολό,
 κανεὶς δὴν πᾶναι χαρτοσιμά.

Τρεῖς ἴπουργοὶ τασκόνονται . . . χειροκροτοῦν τάσκηρινα . . .
 τρεῖς ἴπουργοὶ τασκόνονται, θαλασσινὰ ἔστῃρα,
 ὁ Νικολός, ὁ Στεφανῆς, κί' ὁ Τζώρτζης τῆς Καρῆρας,
 κί' ἔτριξαν τότε τᾶρῃνα τῆς Μαύρης καὶ τῆς Μοίρας,
 καὶ φουσκῶνε κάθε κύμα
 ἴστον εὐρὴν Ἰστανῶν,
 κί' ἔβλεπες ὀδίδος βλήμα
 νὰ χροταῖ ἴστο κενόν.

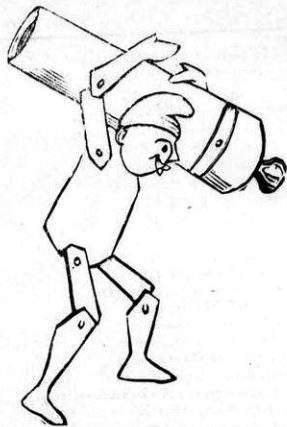
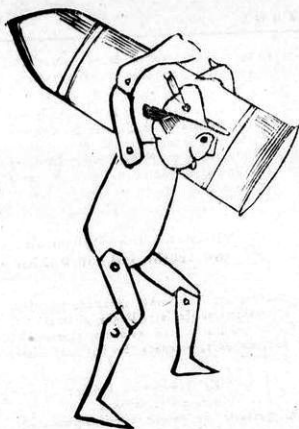
Κί' ἦταν σὴν μπουκα κανουῖο τοῦ Νικολοῦ τὸ στόμα
 καὶ βλήματ' ἀπ' ἱεῖ καποῖν γιὰ πεθαμμένο κόμμα,
 κί' ὁ Στεφανῆς πληγόνεται καὶ κάθαι Τραπικίτη,
 κί' ἦτον ὀδὶς ὁ λόγος του καὶ βαμβυκοπυριτίς.

Καπετάνιο, Νικολό,
 ἔλα μου γιὰλό γιὰλό,
 κί' ἂν καμῖοσι τσελεπῆδες
 ἀμπακῶνου τῆς ὀδίδος,
 ποῖς ποτὶ θὰ ἴπῃ γί' αὐταῖς
 πῶς ἴου, Νικολά, φταῖς ;

Καπετάνιο Νικολό,
 ἴμλα μα μὴ τὸ καλό,
 δῶξαις μας κερρασοῦρη πῶς ἀπικίτηδες μῆλαλό,
 κί' ἴπῃας κᾶναι μπελοῦ μὴ πῆρα σὴν τὴν εἴξουιν ἴστο γιὰλό,
 ἔτσι κᾶναι μπελοῦ, Νικολά,
 τὸ Κουβέρτο μῆσα σ' ἔλα,
 κί' ἔγινε λίσσα κί' ἔγινε μόλα,
 θὰ τινάζομα τὰ κῶλα.

Εἰς αὐτούς πού εἰ φορκίζουιν
 σουφρόνι καὶ τρεμάρα,
 τὰ ρουδῶνι σου κᾶνίζουιν
 σὴν τοῦ στόλου τὰ φουγᾶρα.

Νικολό μου, γιὰ παρῆτα παιδικιστικὰ κᾶπῃτα,
 γιὰ λησῶνῃσι τὰ χρόνινα, πού σὲ ἴλιγαν γουστερίτα,
 Νικολό, μὴν κητρινίς, μὴ θωμῶνις, μὴ φωνάζῃς,
 μὴ τούς Χαβιχροκίταῖς κάθαι τόσο μὴν τὰ βάλῃς,
 μὴν πατῆς ὀδίδος βλήμα
 καὶ σὲ κάπῃο νῆο μὴνῃμα.

Μὴ τὸν ἴσκιό του ἔκρυπτα
κι' ἄφινέ τον νὰ κοιμάται...
ἴσκιος εἶναι, μὰ τρομάζει
καὶ χωρὶς μιλιὰ νὰ βράζει.

Πίς μας τίνος εἶναι τάχ. τὸ παράξενο τὸ χέρι,
ὅπου ἴμερα μεσημέρι
μὲς ἔστην καθεμιά ρεμουλά τῆς δακτύλας του ἔκπλόνει
καὶ τὸν κλέφτη κουκουλόνει ;
ἴ πάνω χέρι, κάτω χέρι, τίνος εἶν' ἑπάνω ἴ πάνω ;
ἴ τίς μας τίνος εἶναι χέρι, Νικολό μου καπετάνο,
μὲ χασάκινη μαχαίρα
νὰ τὸ κόψω πέρα πέρα ;

Εἶναι χέρι, ποὺ βουλώνει κάθε στόμα σάν ἀνοίξη
νὰ μας ἴπῃ καὶ νὰ μας δείξη ;
ἴ τίς μας μήπως εἶναι χέρι,
ὅπου βάζει μουζελιέρα
καὶ ἴ στοῦ Νικολοῦ τὰ χεῖλη
καὶ τοῦ λείει μὴν ὄμλις ; »
Εἶναι χέρι ποὺ σὲ σκιάζει ; ... ἴ τίς μας τα, παρακαλῶ,
νὰ σοῦ πούμε μωρὲ γιετὰ σου, πατριώτη Νικολό.

Π. — Ἐτῆ Θήβη τὸ στρατόπεδο θὰ γίνῃ δίχως ψίμματα
νὰ τιμηθοῦν καὶ μερικὰ τῆς Κορωνίτσας στρίμματα,
ποὺ μὲς φορὰ ἴ στον Ἄνακτα τὰ χάριστε προθύμως
ὁ τῶν Θεβῶν Δῆμος.
ἴ Ο πολεμάρχης Βασιλέας ἴ στῆ Θήβη δὲν τὸ θέλει,
ἀλλ' ὄμως κάθε τῆς Αὐλῆς πράσιτο κοπέλι
ἴ κεί ζητεῖ στρατόπεδο παντοτεινὸ νὰ γίνῃ
καὶ πάλιν ἀζήμιωτος ἴ Θρόνος μας νὰ μείνῃ.

Κἂν ὁ πόλεμος δευθεῖν,
κἂν εἰρήνη μας γελῆ,
πάντα κἂτι ν' ἀπομένῃ,
πάντα κἂτι νὰ κολῆ.

ἴ Στους ἄγιους Θεόδωρος τῶν Θεβῶν τῶν ἱερατῶν
βλίπω στρατεύματα ποικίλον,
καὶ ἴ στὰς Θήβας καταφθάνει Βουκεφάλων ἀναβάτης
Θεωφῆς ὁ Στρατηλάτης.
Θόδωρος ὁ πολεμάρχης, μὰ Θεόδωρο κι' ὁ τόπος,
ποῦ θ' ἀνάφῃ τὸ κἀμίνι τοῦ πολέμου πολυτρόπως.
Πάντα Θεόδωρος ἴ στῆ μίση, πάντ' αὐτὸν θὰ τραγουδῆς,
πάντα Θεόδωρο θ' ἀκούσῃς, πάντα Θεόδωρο θὰ ἴπῃ.

Φ. — Τὸν περᾶζον τώρα τώρα τῆς Βουλῆς τὰ κουραθῶν
καὶ τοῦ λίν πᾶς καταπίνει σάν λαζάνια μακαρόνια
τὰς πολλὰς ἱερωτάσις,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ σατίσις.
Κι' ὁ Θεόδωρος φωνάζει: εἰδὴ ἀκούτε πράγματα ;
νὰ μὲ λίνε Λαζάρνο τώρα ἴ στὰ γερᾶματα ;
Μήπως ἔραγα σπαγέτο ;
μήπως ἔραγα λαζάνι ;
μὴ μὲ λάζο καὶ στίλιτο
ἴδατε τὸν Νεεληγιάννη ;

Πρῶτα μ' εἶπαν λαχανᾶ,
σήμερα μακαρόνια,
μὰ τὸ κράτος καρδαμόνι
λάχανο καὶ μακαρόνια.

Λάχανα ζαβαροσμίνα
καὶ λαζάνια μακαρόνια
δίχως σάλτσα καὶ τυρί,
νὰ διαγγυῶμαι γιὰ μίνα,
νὰ τουργίκα, νὰ κωνόνια,
νὰ χαρὰ τοῦ Θεωφῆ.

ἴ Ο Θεόδωρος ντακάπο τὸ σπῆθι του θὰ φέρῃ
καὶ τὸ κάθε μακαρόνι θὰ τὸ κόβῃ μὲς ἴ στῆ μίση,
κι' ἴ κεί πέρα ἴ στῆ τσαντιρί
ἴ γὰ μόνος καὶ τὸ Στίμμα
θὰ γυμίζωμε ποτῆρι
μὲ σρικτῶν βερβεραν αἶμα,

κι' ἄπ' ἑαίνο θά ρουφούμε με μεγάλο μακαρόνι
γιὰ νὰ τρίμουν βλέπωνάς μας τῆ; Βουλῆ; οἱ Λαζαρόνοι.

Θωδωράκι, Θωδωρή, ποὺ μυρίζεις λαχανήθρεια,
ποὺ φουσι; καὶ ξεφουσι; καὶ μὰς κόνειες μπουρμπουλήθρεια
σὺν κι' ἑκείνας τοῦ Κοκκιέθρ,
πρῶσιχε μὴν ἀληθινή
πῶς πολλοὶ βλάθθηκαν τῶρα νὰ σοὺ χῶψουν τὸ Κορδόνι
σὺν λαζάνι μακαρόνι.

Π. — 'Στὸ Ρωμῆτικο ἔμπροσθὰ
νέος πόλεμος προβάλλει,
ὅμως ὅπλα δὲν βασισθῆ,
κι' ἔχει γύμνια, κι' ἔχει χάλι,
κι' ὅλοι ὅπλα του πετοῦν
καὶ τὸν πόλεμο ἔρωτοῦν:
« Ἄρη, πόνει τάρμακά σου
καὶ τὰ κροποδομάτά σου; »
Κι' ὁ κκατόγμνος ἑκείνος ξερωρίζει μὲς 'στ' ἄσκιρι :
« μὲς εἰρήνης πρωτοκλήθρεια μοὺ τὰ 'σούρωσι τὸ χέρι,
'πῆρ σκάγια, 'πῆρ βόλια, 'πῆρ ὄρκατα κι' ἄσπιδες,
καὶ μπροῦτι καὶ καψούλι καὶ πυθμῆνια κι' ἰδίδια,
'πῆρ καὶ τὰ κυρσὸβλά
καὶ τὰ σὺνῆργά μου κι' ὅλα,
καὶ παραιτήσε τὸν Ἄρη
μοναχὸ νὰ σουλατσάρη,
καὶ τσιτσιδὶ μὲς 'στὸ κράτος τὸν Ρωμῆων νὰ τριγυρῆ,
ποὺ ριμῶλα βασιλεύει καὶ ρεπούλα κυβερνῆ. »

Φ. — Χειμῶνας ἔρχεται βαρὺς
γιὰ νὰ χαρῶ καὶ νὰ χαρῆθῆ,
κι' ἂν τὸ πογγιῶ σου δὲν βασισθῆ νὰ πάρης πατατούκα
τὰ πσιναῖ σου ζίσταει 'στου κανονιου τὴν μπούκα,
καὶ μὲ θερμὸν πυθμῆνιο καὶ βλήματα κλεμμένα
φλόγιε τὸν ὀπισθιο τὸ σῶματός πυθμῆνα,
κενὰ δ' ἔκ τούτου βλήματα νὰ βάλῃς 'στὸ κενὸν
ὡς εἶδος προανάκρουσμα θριάμβων τωρινῶν.

Π. — Αὐτὸ καὶ κάνω, Φασουλή, καὶ τρίζε παραχρῆμα
νὰ πιάσῃς τοῦ πυθμῆνος μου τὸ νικηφόρον βλήμα.

**Γενέθλια τοῦ Βασιλῆα
μὲ ταμπουράδες καὶ βιολιά.**

Κλείνει τὰ πενήντα, 'στὰ πενήντα δύο μακίνας,
Βασιλῆ νὰ τὰ χιλιάσῃ, Μαθουσάλες μας νὰ γένῃς,
πάντα ντυθῶς καὶ θρημμένος 'στὸν χρυσο νὰ λάμπῃς Θρόνο
κι' ἀπὸ θρῶ νὰ μὰς σερίθρεια Διαγγέλλματα τὸν χρόνο,
κι' ἔτσι νὰ μὰς ἡγουάθρεις
κι' ἄπ' τῆς ἔνοιας νὰ μὰς βιάθρεις.

Βασιλῆ νὰ τὰ χιλιάσῃ, κι' ἡ μεσόκοχη Κορδὸνα
νὰ περάσῃ τὸν αἰῶνα.

Τίρι λίρι τὰ λαγοῦτα, τίρι λίρι τὰ βιολιά,
τὰ γενέθλια νὰ φάλλω μεσοκόπου Βασιλῆ,
ποὺ σὺν βλεπῆ πῶς ὁ κόσμος μὲ πόλεμους ἔξεμανή
ἀπὲ σὺβες ξερωρνεῖ γιὰ Στρατόκεδα φηριάνι.

Πῶς ἔπιδρσαν ἀλήθεια τὰ πενήνταδύο χρῆμα...
δὲν ἀπῆντας ὑψηλούς ὅπως τῶρα σιυθρωπούς,
πάντα δόξαις, πάντα νίκαις ἔπετοῖσαν σὺν μαλαδῶνα,
κι' εἶχαμε γιὰ λάφουρ μας τὴν οὐρά τῆς Ἀλεπούς.

Πότε δῶρα τοῦ Μπουλίχη, πότε γῆ τῆς Μανουλάδα,
ἐνθουσίαζαν κι' ἔμένα κι' ἀφοτρίας τὰς Ἑλλάδας,

Τυπογραφεῖον Χ 1 ὁ τ. ν. νέος παντοῦ ρυθμὸς—Φωκίονος ὁ ὄρμος καὶ πέντε ἀριθμὸς.

δηλαθῆ τὴν ἑλευθέραν καὶ τὴν θεύλην ἐνταυτῶ,
καὶ γιὰ φούριες Στρατοπέδων δὲν εἶναιμε λερτό.

Τὰ γενέθλια σου φάλλω μὲ παιῶνας διαφέρους,
εἶθε δὲ κι' ὁ Θωδωράκης τὸ Στρατιεῖδον νὰ στήσῃ
'στὸν Ἡρόδω τὸν ἑπαύλων τὸς Ἄγιους Θεοδώρους,
κι' ἄλλα στήματα τῆς Θῆβας ὁ λέως νὰ σοὺ χερσι,
καὶ μὲ τῶσας δωρεάς μας καὶ συχνὰ κουβαρνηθήκα
ὅλ' οἱ τόποι μας νὰ γίνουν τοῦ Γεωργάχη μας τσιφλιχία.

**Μιά πολὺ σπουδαία πάλιν
τοῦ Λεῖδιου καὶ τοῦ Ράλλου.**

Λογοκαυῶς μὲς 'στῆ Βουλῆ, ρητορικῆς φουριέλα,
κι' ὁ Νικόλας ἐρώναξε 'στὸν Ράλλου μὲ θυμὸ :
« ριλοῦσεις τοῦ Καλλιθροῦ τὴν ἄσπρη φουστάνελα
καὶ μὰς καὶ μοῦτες φιλήματα, δὲν εἶχες τελεωμῶ. »

Κι' ἀπήντησε ὁ Ράλλου
μετὰ φωνῆς μεγάλης :
« Ἄρη φουστάνελ' ἂν ἐρίλας τοῦ γέρου μπαμπαλή,
μὰ σὺ, κύρ Νικόλη,
μὲ κλάμμα τῆς Καλλιθροῦς ριλοῦσεις τὴν ποδιά
κι' ἔμπρός σ' ἔμένα, Νικόλε, καὶ σ' ὅλα τὰ παιδιά. »

Κι' εἶπε αὐτὰ σχεδὸν
ὁ νέος Πουσιέδων :
« Κι' ἂν ὅπως λὲς ἐρίλας ποδιά κατὰ καθῆκον,
ἀλλ' ὅμως τῶρα λέγομαι ξεστῆρι τοῦ Ναυτικου,
κι' ἔμπρός μου σκύβουν κλοσάριο, λοστρόμποι,ναύταις,μοῦτοι... »
κι' ὁ Ράλλου τὸ φωνάζει :
« πότε ριλοῦσεις τὴν ποδιά καὶ πότε τὸ παπούτσι,
κι' ὅλοι σ' ἔκάναν χῆσι. »

Καὶ βλήμ' ἄμεσως ἔβαλε δυνάμεις πολλῆς
ὁ μέγας Νικόλης :
« Κι' ἂν τὸ παπούτσι ρίλισσε κι' ἐγὼ καμμιὰν ἡμέρα
μὰ τῶρα 'στὸ παπούτσι μου σὰς γράφω πέρα πέρα. »

Ἐἶπε αὐτὰ, κι' ἰδάλοντο δεῖνον στομάτιον βλήματα,
κι' ὁ Φασουλή, ποὺ δὲν ἔμορετ' ἰστῆ θέσι του νὰ κάτῃ,
σὺν ἄκουσε γιὰ πακουτοῖαν καὶ γιὰ ποδιῶν φιλήματα,
ἐπῆγε καὶ τὸς ἔκανε μέσῃ 'στὰ χεῖλη μάτι.

Ζωῆ Νέα, νιὸν φύλλον, εἶδος περιεῖον,
φύλλον ἰσοδουασιῶν κι' ἑἰς ριολογιῶν.
Ὅλα θάναι 'στῆ Ζωῆ ἕνα κι' ἕνα ἡλεκτά,
Ζωῆ Νέα μὲ γυροῦς καὶ μὲ σπῆρῶν νιὰς κόρης,
καὶ δὲ γάστου τὴν Ζωῆ δὲ καλῶμα τραντακτὰ,
Κωνταντίνος Παλαμῆς καὶ Ξενοπούλος Γρηγοῖρης.

Νιὸν Ἡμερολόγιον τὸ Μακεδονικόν,
γενναῖον, μεγαλόφωνον καὶ πατριωτικόν.
Ἐκεῖ κεινοῦμαι λεβεντιάς ρουστότο Ἠληνῶ,
μὲ λυπηθῆτε μὲ θραχη μισροὶ μεγάλοι κι' ὅλοι,
τρητῆ κι' ἑκείνος ὁ παρῆς, ποὺ δὲ δὸθῆ τι' αὐτὸ
τοῦταί τῶρα δὲ γητῆ καὶ τουργοτάτο βάλι.

Ὁ Φιλομούσων Ὀμιλος, ποὺ τὸν Ἠλητιῶν τόπος.
ἕνα κεντῆρο δυνάτῃ μετῶν δὲ δόση,
κι' αὐτὸ δὲ ἀποθῆνεται παρὰ τοῦ Καμυλῆρη,
περιλήθου μουσικοῦ, ποὺ φῆνας παρῆρμαι.

Κάτω τοῦ Καρνεῖου τῶν Παρισίων καίτοι
λαμπρὸν Ἐπιτοχῆσιον Κυριόκου τοῦ Μουρτῆν,
καὶ ῥιχτῆ τοῦ 'αὐτοῦ, φαγάδες σιυμολῆται,
καὶ ῥιχτῆ τοῦ 'αὐτοῦ γιάνι καὶ 'στὸ κουβαρνηθήκα.
Εἰς τοῦτο κι' ὁ Φασουλή κροσι σερίθρεια πρώτης,
ποὺ βάλουμε τὸ λίρι καλῶνα κροσιτότε.